ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

3 decembrie 2008 *

În cauza T-227/06,

RSA Security Ireland Ltd, cu sediul în Shannon (Irlanda), reprezentată de domnul B. Conway, barrister, și de doamna S. Daly, solicitor,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnul X. Lewis și de doamna J. Hottiaux, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Regulamentului (CE) nr. 888/2006 al Comisiei din 16 iunie 2006 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată (JO L 165, p. 6, Ediție specială, 02/vol. 20, p. 136),

* Limba de procedură: engleza.

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a treia),

compus din domnul J. Azizi, președinte, doamna E. Cremona (raportor) și domnul S. Frimodt Nielsen, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Cadrul juridic

Nomenclatura combinată

1 În vederea aplicării Tarifului vamal comun, precum și pentru facilitarea realizării de statistici privind comerțul exterior al Comunității și alte politici comunitare în domeniul importului sau al exportului de mărfuri, prin adoptarea Regulamentului (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și

statistică și Tariful vamal comun (JO L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3, denumit în continuare „Regulamentul privind Nomenclatura combinată”), Consiliul a stabilit o nomenclatură completă a mărfurilor care fac obiectul operațiunilor de import sau de export în Comunitate (denumită în continuare „Nomenclatura combinată” sau „NC”). Această nomenclatură figurează în anexa I la regulamentul menționat.

2 Pentru a asigura aplicarea uniformă a Nomenclaturii combinate în Comunitate, Comisia, cu asistența unui comitet al reprezentanților statelor membre (Comitetul Codului vamal), poate adopta un anumit număr de măsuri care sunt enumerate la articolul 9 din Regulamentul privind Nomenclatura combinată. Între aceste măsuri figurează în special posibilitatea Comisiei de a adopta regulamente de clasificare tarifară a anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată [articolul 9 alineatul (1) litera (a) prima liniuță din Regulamentul privind Nomenclatura combinată].

3 La momentul adoptării Regulamentului (CE) nr. 888/2006 al Comisiei din 16 iunie 2006 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată (JO L 165, p. 6, Ediție specială, 02/vol. 20, p. 136, denumit în continuare „regulamentul atacat”), pozițiile tarifare 8470, 8471 și 8543 din Nomenclatura combinată aveau următorul cuprins:

— poziția 8470: „[m]așini de calculat și mașini de buzunar care permit înregistrarea, reproducerea și afișarea datelor, cu funcție de calcul; mașini de contabilizat, mașini de francat, mașini de emis bilete și mașini similare, cu dispozitiv de calcul; case de înregistrare […]”;

— poziția 8471: „[m]așini automate de prelucrare a datelor și unități ale acestora; cititori magnetici sau optici, mașini pentru transpunerea datelor pe suport sub

formă codificată și mașini de prelucrare a acestor date, nedenumite și necuprinse în altă parte";

— poziția 8543: „[m]așini și aparate electrice care au o funcție proprie, nedenumite și necuprinse în altă parte în acest capitol".

Informații tarifare obligatorii

4 În temeiul articolului 11 alineatul (1) și al articolului 12 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „Codul vamal"), cu modificările ulterioare, operatorii economici pot obține informații tarifare obligatorii (denumite în continuare „ITO") din partea autorităților vamale. Este vorba despre informații privind clasificarea tarifară a anumitor mărfuri și care sunt obligatorii pentru aceste autorități în raport cu solicitantul și/sau titularul ITO.

5 Articolul 12 din Codul vamal prevede:

„(1) Autoritățile vamale emit la cerere scrisă și acționând în conformitate cu normele stabilite potrivit procedurii comitetului [ITO] și informații obligatorii în materie de origine.

[…]

(4) Informațiile obligatorii sunt valabile pe o perioadă de șase ani, în cazul tarifelor, […] de la data emiterii […]

(5) Informațiile obligatorii încetează să mai fie valabile:

(a) în cazul informațiilor tarifare:

(i) atunci când se adoptă un regulament și informațiile nu mai sunt conforme cu dispozițiile de drept astfel stabilite;

[…]

Data la care informațiile obligatorii încetează a mai fi valabile pentru cazurile prevăzute la punctele (i) și (ii) este data publicării măsurilor menționate […];

[…]

(6) Titularul informațiilor obligatorii care încetează a mai fi valabile în conformitate cu alineatul (5) litera (a) punctul (ii) sau (iii) sau litera (b) punctul (ii) sau (iii) mai poate folosi informațiile respective pentru o perioadă de șase luni de la data publicării sau a

notificării, cu condiția ca el să fi încheiat contracte obligatorii de cumpărare sau de vânzare a mărfurilor în cauză, pe baza informațiilor obligatorii, înainte ca măsura să fi fost adoptată. Cu toate acestea, în cazul produselor pentru care, la efectuarea formalităților vamale, s-a prezentat un certificat de import, de export sau de fixare în avans, perioada de șase luni se înlocuiește cu perioada de valabilitate a certificatului.

În cazul alineatului (5) litera (a) punctul (i) și litera (b) punctul (i), regulamentul […] poate stabili un termen în care se aplică primul paragraf.

[…]"

6 Articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Codului vamal (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), cu modificările ulterioare, prevede:

„În ceea ce privește [ITO], autoritățile vamale ale statelor membre transmit Comisiei, în cel mai scurt termen, următoarele elemente:

(a) o copie a cererii de furnizare a [ITO] […];

(b) o copie a [ITO] comunicate […]

[…]

Transmisiile se efectuează prin mijloace telematice.”

7 Articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2454/93 prevede:

„În cazul în care există informații obligatorii diferite:

— Comisia trebuie, la inițiativa proprie sau la cererea reprezentantului unui stat membru, să înscrie problema pe agenda Comitetului în vederea dezbaterii la ședința care se va desfășura luna următoare sau, în lipsa acesteia, la următoarea ședință;

— în conformitate cu procedura Comitetului, Comisia va adopta o măsură pentru a asigura aplicarea uniformă a nomenclaturii vamale […], unde ele sunt valabile, cât mai curând cu putință și până la șase luni de la ședința menționată la prima liniuță.”

Istoricul cauzei

8 Reclamanta, RSA Security Ireland Ltd, este o societate de drept irlandez care fabrică, importă și comercializează în cadrul Comunității Europene un dispozitiv de securitate denumit „RSA SecurID authenticator” în două forme principale, una denumită „carte de credit” și alta denumită „key fob”.

9 La 8 februarie 2001, Irish Revenue Commissioners (Autoritățile fiscale și vamale irlandeze, denumite în continuare „IRC”) au emis, la cerera reclamantei, o ITO care clasifica produsul acesteia la subpoziția 8473 30 10 00 din Nomenclatura combinată. Respectiva ITO descrie produsul astfel: „[este vorba de] un mecanism de securitate pentru tranzacțiile pe internet [care] constă într-un panou de afișare cu cristale lichide (LCD), un PCB, un microcontrolor/circuit imprimat, condensatori și o baterie. Toate [aceste] componente […] sunt încorporate într-o cutie din plastic.”

10 La 1 decembrie 2003, IRC au informat reclamanta că s-a decis de către Comitetul Codului vamal, secțiunea „Nomenclatură tarifară și statistică” (denumit în continuare „Comitetul pentru nomenclatură”), că produsul trebuia clasificat corect la codul NC 8543 89. Astfel, pentru a se conforma deciziilor comitetului menționat, IRC au revocat ITO din 8 februarie 2001 cu efect imediat și au înlocuit-o, la 8 aprilie 2004, cu o altă ITO care clasifica tipul de aparat în cauză la subpoziția tarifară corespunzătoare codului NC 8543 89 95 99. Noua ITO descrie produsul astfel: „[Este vorba de] un dispozitiv de securitate pentru calculator [care] constă dintr-un LCD, un circuit imprimat și o baterie încorporate într-o cutie din material plastic sau într-un suport în formă de carte de credit. Când acesta este programat, furnizează un acces securizat la un sistem informatic în punctul de conexiune prin identificarea și prin autentificarea utilizatorului.”

11 Întrucât nivelul taxei vamale era considerabil mai mare la poziția 8543 decât la poziția 8473, reclamanta a contestat clasificarea decisă de IRC la Revenue Appeal Commissioners (comisarii pentru recurs irlandezi, denumiți în continuare „AC”).

12 Prin Decizia din 10 octombrie 2005, AC au admis contestația, stabilind că o clasificare corectă a produsului în cauză, potrivit normelor de interpretare și de clasificare a Codului vamal, trebuia determinată prin referire la caracteristicile și la calitățile

obiective ale acestuia, în special la faptul că produsul calculează și afișează numere pseudo-aleatorii. Astfel, AC au decis că produsul trebuia clasificat ca aparat de calcul de la poziția 8470 10 00 00.

13 Întrucât Decizia AC avea drept consecință invalidarea ITO emise la 8 aprilie 2004, IRC au informat Comisia cu privire la acest aspect. Ulterior, IRC au decis să nu atace această decizie la Superior Courts of Ireland (Instanța Supremă din Irlanda). Decizia AC privind clasificarea produsului în cauză a devenit definitivă în acest fel în dreptul irlandez.

14 Prin urmare, reclamanta a solicitat IRC restituirea taxelor vamale achitate anterior pentru mărfurile importate în temeiul ITO din 8 aprilie 2004. Prin scrisoarea din 27 octombrie 2005, IRC au revocat în mod oficial respectiva ITO, în conformitate cu Decizia AC din 10 octombrie 2005 de clasificare a produsului la poziția 8470 10 00 00.

15 La 15 noiembrie 2005, Comisia a supus Comitetului pentru nomenclatură nota formulată de IRC privind „clasificarea tarifară a unui dispozitiv informatic de securitate denumit «authentificateur SecurID» (digipass)". Această cerere a fost examinată în decursul mai multor reuniuni ale comitetului amintit.

16 Prin scrisoarea din 9 martie 2006, IRC au informat reclamanta că, în urma Deciziei AC din 10 octombrie 2005, Comitetul pentru nomenclatură a discutat despre revocarea ITO și că, după aprobarea unui proiect de text de către Comitetul pentru nomenclatură, Comisia a adoptat în final un regulament care clasifică produsul în cauză la subpoziția 8543 89 97 din Nomenclatura combinată. Prin e-mailul din 23 iunie 2006, IRC au informat reclamanta cu privire la publicarea regulamentului atacat, indicând că era

vorba de regulamentul relevant la care făcuse referire în respectiva scrisoare din 9 martie 2006.

17 Anexa la regulamentul atacat prevede clasificarea produsului în litigiu după cum urmează:

Descrierea mărfurilor	Clasificare (cod NC)	Explicație
(1)	(2)	(3)
Dispozitiv de securitate care permite accesul la înregistrările stocate într-o mașină automată de prelucrare a datelor. Se compune dintr-un panou de afișare cu cristale lichide, un circuit imprimat și o baterie, încorporate într-o cutie din material plastic. Poate fi atașat la un portchei. Aparatul generează o secvență de șase cifre care corespund unui utilizator unic, permițând accesul acestuia la înregistrările stocate într-o mașină automată de prelucrare a datelor. Aparatul nu poate fi conectat la o mașină automată de prelucrare a datelor și funcționează complet autonom.	8543 89 97	Clasificarea se stabilește în conformitate cu dispozițiile regulilor generale 1 și 6 de interpretare a Nomenclaturii combinate și cu textul codurilor NC 8543, 8543 89 și 8543 89 97. Aparatul nu se încadrează la poziția 8470, deoarece nu permite introducerea manuală a datelor și nu are funcția de calcul în sensul acestei poziții (a se vedea notele explicative ale SA cu privire la această poziție). Nu se încadrează la poziția 8471, deoarece nu poate fi programat liber în conformitate cu nevoile utilizatorului [a se vedea nota 5.A (a) (2) din capitolul 84]. De asemenea, nu poate fi considerat nici unitate a unei mașini automate de prelucrare a datelor, deoarece nu se poate conecta la unitatea centrală de prelucrare [a se vedea nota 5.B (b) din capitolul 84]. Aparatul se încadrează la poziția 8543, deoarece este un aparat electric cu o funcție proprie, care nu este specificat sau inclus în altă parte.

18 Potrivit articolului 3, regulamentul a intrat în vigoare în a 20-a zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, respectiv la 7 iulie 2006.

19 Prin scrisoarea din 11 august 2006, ca răspuns la o cerere de informații formulată de reclamantă la 8 august 2006, IRC au confirmat că regulamentul atacat clasifica „RSA SecurID authenticator la poziția 8543 89 97”, indicând de asemenea că, prin acesta, se anula, de la data intrării sale în vigoare, Decizia AC din 10 octombrie 2005 și că se aplica produsului în cauză atât sub formă de „key fob”, cât și sub formă de „carte de credit”.

Procedura și concluziile părților

20 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 25 august 2006, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

21 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 22 noiembrie 2006, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Reclamanta a depus observațiile sale cu privire la această excepție la 8 ianuarie 2007.

22 În cuprinsul excepției de inadmisibilitate, Comisia a solicitat Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

23 Reclamanta a solicitat Tribunalului:

— respingerea excepției de inadmisibilitate;

— în subsidiar, suspendarea soluționării excepției menționate până la pronunțarea unei decizii pe fond;

— anularea regulamentului atacat, întrucât nu clasifică produsul, în Nomenclatura combinată, prin referire la caracteristicile și la calitățile sale obiective;

— în subsidiar, anularea regulamentului atacat, deoarece a fost promulgat în temeiul unui abuz de putere și/sau al unei încălcări de către Comisie a normelor fundamentale de procedură;

— declararea faptului că produsul, care este în sine o mașină automată de prelucrare a datelor, trebuie clasificat la poziția 8471 din Nomenclatura combinată;

— în subsidiar, declararea faptului că ceea ce constituie caracteristica esențială a produsului este capacitatea sa specifică de a genera și de a realiza calcule matematice specificate de utilizator în momentul cumpărării și că, prin urmare, trebuie clasificat ca o mașină de calculat la poziția 8470 din Nomenclatura combinată;

— declararea faptului că nu constituie caracteristica esențială a produsului cea de aparat de securitate sau de aparat care conferă acces la fișiere, indiferent că sunt păstrate într-o mașină automată de prelucrare a datelor sau în alt mod;

— ordonarea restituirii taxelor vamale plătite pentru importul produsului în cadrul Comunității de la intrarea în vigoare a regulamentului atacat, precum și obligarea de a plăti dobânzile aferente;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

24 Ca măsuri de organizare a procedurii, Tribunalul a adresat Comisiei, prin scrisoarea din 4 martie 2008, o întrebare scrisă prin care o invita de asemenea să prezinte anumite documente. Comisia a răspuns acestei solicitări în termenele stabilite.

În drept

25 Potrivit articolului 114 din Regulamentul de procedură, la solicitarea unei părți, Tribunalul poate să se pronunțe asupra inadmisibilității fără a intra în dezbaterea

fondului. În conformitate cu alineatul (3) al aceluiași articol, în continuare, procedura de judecare a cererii este orală, în afară de cazul în care Tribunalul decide altfel. În cauză, Tribunalul consideră că este suficient de lămurit prin examinarea înscrisurilor de la dosar pentru a se pronunța asupra cererii, fără a deschide procedura orală.

Argumentele părților

26 Comisia arată că reclamanta nu este vizată în mod individual de regulamentul atacat.

27 Comisia amintește mai întâi că, potrivit jurisprudenței, o acțiune formulată de un particular nu este admisibilă în măsura în care este îndreptată împotriva unui regulament cu aplicabilitate generală în sensul articolului 249 al doilea paragraf CE. Aceasta invocă în special faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, operatorii nu sunt vizați în mod individual de regulamentele de clasificare tarifară a mărfurilor în Nomenclatura combinată și că acțiunile lor împotriva acestor regulamente au fost respinse ca inadmisibile.

28 Pe de altă parte, cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Tribunalului din 30 septembrie 2003, Sony Computer Entertainment Europe/Comisia (T-243/01, Rec., p. II-4189, denumită în continuare „Hotărârea Sony"), ar fi singura în care un operator a fost considerat ca fiind vizat în mod individual de un regulament de clasificare tarifară și aceasta având în vedere existența a patru factori combinați. „Circumstanțele excepționale" din această cauză nu ar fi suficient stabilite în speță pentru a se putea ajunge la aceeași concluzie.

29 În ceea ce privește primul factor, respectiv faptul că la originea regulamentului în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, a stat o cerere de ITO formulată de societatea Sony și că niciun alt produs, cu excepția consolei de joc a acesteia, nu făcuse obiectul unei demonstrații sau al unei discuții în cursul procedurii care a condus la adoptarea regulamentului respectiv (Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, punctele 64-66), Comisia apreciază că acesta poate avea doar o importanță minimă sau nicio importanță în speță, din moment ce procedura care a condus la adoptarea unui regulament de clasificare tarifară este întotdeauna declanșată de dificultățile legate de clasificarea unui produs. În plus, astfel cum reclamanta ar fi recunoscut în cererea introductivă, produsul în cauză nu ar fi fost examinat în mod specific de Comitetul pentru nomenclatură și nicio fotografie a acestui produs nu ar fi fost depusă. În plus, reclamanta ar fi recunoscut de asemenea că respectivul comitet luase în considerare situația unui produs similar, „Digipass", clasificat anterior la aceeași poziție.

30 În ceea ce privește al doilea factor, respectiv faptul că Sony era singurul operator a cărui poziție juridică era afectată de regulamentul de clasificare în cauză, care ar fi avut o influență asupra soluției din litigiul la nivel național (Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, punctele 68 și 69), Comisia subliniază că reclamanta nu a dovedit existența unui litigiu privind clasificarea produsului în cauză pe rolul instanțelor naționale, a căror soluționare ar depinde de regulamentul atacat. În plus, reclamanta nu ar fi singura întreprindere afectată de regulamentul atacat, astfel cum ea însăși ar fi recunoscut în cererea introductivă, întrucât cel puțin patru întreprinderi diferite ar fi în măsură să fabrice și să comercializeze produse având fie caracteristici asemănătoare, fie caracteristici foarte asemănătoare cu cele ale produsului reclamantei și toate susceptibile de a fi afectate de regulamentul respectiv. În această privință, deși schimbul de corespondență cu autoritățile irlandeze, anexat la cererea introductivă, demonstra în mod indubitabil că regulamentul atacat este aplicabil produsului său, cu toate acestea nu demonstra că produsul său este singurul afectat de regulamentul respectiv.

31 În ceea ce privește al treilea factor, respectiv faptul că, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, regulamentul în cauză privea în mod special produsul reclamantei, dat fiind că la regulament era anexată o fotografie a produsului cu logoul Sony și că, la data intrării în vigoare a regulamentului respectiv, nu existau alte produse cu caracteristici identice (Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, punctele 71-74), Comisia apreciază că acesta nu se regăsește în speță. Într-adevăr, regulamentul

atacat nu ar conține vreo fotografie a produsului în litigiu, și nici vreo referire la un logo, la un brevet, la o marcă comercială sau la un alt drept de proprietate deținut de reclamantă. Pe de altă parte, reclamanta nu ar fi pretins nici că era titulara brevetelor care descriau produsul în litigiu, ale căror extrase au fost depuse la dosar, nici că regulamentul atacat avea vreo influență asupra drepturilor conferite de acestea. În sfârșit, Comisia apreciază că descrierea produsului, care figurează în coloana 1 din anexa la regulamentul atacat, este generică, fiind întemeiată pe caracteristicile și pe proprietățile tehnice ale mărfurilor în cauză, precum și pe explicațiile prevăzute în coloana 3 din anexă, și că nu se poate deduce din această descriere că se aplică numai produsului reclamantei care, de altfel, nu ar fi pretins sau demonstrat contrariul.

32 În ceea ce privește al patrulea factor, Comisia arată că, spre deosebire de Sony, care era singurul importator autorizat al produsului clasificat prin regulamentul în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, reclamanta nu a susținut că ar fi unicul importator autorizat la produsului în cauză.

33 În definitiv, Comisia apreciază că niciuna dintre împrejurările excepționale ale cauzei în care s-a pronunțat Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, nu este aplicabilă în speță. În consecință, ar trebui ca regulamentul atacat să fie definit ca o măsură cu aplicabilitate generală în sensul articolului 249 al doilea paragraf CE. Prin urmare, reclamanta nu ar fi vizată în mod individual de acest regulament. În plus, Comisia amintește că, potrivit jurisprudenței, un regulament de clasificare tarifară este aplicabil prin analogie în sensul că examinarea unui anumit produs de către Comitetul pentru nomenclatură vizează nu doar produsul în discuție, ci și produsele identice sau similare.

34 În sfârșit, Comisia subliniază că o decizie de inadmisibilitate a acțiunii nu ar priva reclamanta de protecție jurisdicțională, din moment ce ar putea invoca nelegalitatea regulamentului atacat în sprijinul unei acțiuni formulate în fața instanței naționale împotriva unui act național de punere în aplicare.

35 Reclamanta contestă argumentele Comisiei și se consideră vizată în mod individual de regulamentul atacat din cauza unei situații de fapt care o particularizează în raport cu orice alt operator.

36 Aceasta arată că, potrivit Hotărârii Curții din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia (25/62, Rec., p. 197, denumită în continuare „Hotărârea Plaumann"), mai mulți factori specifici sunt susceptibili să particularizeze situația sa.

37 În primul rând, AC ar fi admis contestația sa împotriva clasificării tarifare a produsului în cauză realizată prin ITO din 8 aprilie 2004, ceea ce ar fi implicat o revocare a acesteia.

38 În al doilea rând, Decizia AC ar fi devenit definitivă în dreptul irlandez, din moment ce IRC ar fi ales, după consultarea Comisiei, să nu își exercite dreptul de a formula recurs împotriva acestei decizii.

39 În al treilea rând, procedura administrativă condusă de IRC și de Comisie, ulterior Deciziei AC, ar fi vizat în mod special produsul în cauză.

40 În al patrulea rând, scrisorile de la IRC adresate reclamantei (a se vedea punctele 16 și 19 de mai sus) ar demonstra în mod indubitabil că regulamentul atacat a fost redactat cu scopul precis de a invalida Decizia de clasificare tarifară a AC.

41 În al cincilea și ultimul rând, reclamanta ar fi singura întreprindere care a obținut, prin intermediul căilor de atac, anularea unei ITO relative la produsul său și care, din acest motiv, ar beneficia de o clasificare tarifară mai favorabilă, clasificare ce a fost invalidată de regulamentul atacat.

42 Reclamanta invocă de asemenea faptul că regulamentul atacat, deși poate părea redactat în termeni generali și abstracți, nu poate fi analizat doar ca o măsură cu aplicabilitate generală care se aplică unor situații determinate în mod obiectiv și care produce efecte juridice față de categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract. Natura participării Comisiei la alegerea IRC de a renunța la calea de atac împotriva Deciziei AC, modul în care a fost redactat regulamentul atacat, precum și adoptarea acestuia ar dovedi că regulamentul constituie o măsură care urmărește în mod deliberat anularea Deciziei AC și, pe cale de consecință, a ITO emisă de IRC în urma acestei decizii. În definitiv, regulamentul atacat nu ar fi decât o decizie deghizată.

43 Reclamanta face trimitere și la cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Curții din 18 mai 1994, Codorníu/Consiliul (C-309/89, Rec., p. I-1853, denumită în continuare „Hotărârea Codorníu"), în care reclamanta fusese considerată ca fiind vizată în mod individual, întrucât, pe de o parte, aceasta avea un drept legal de a utiliza o marcă grafică înregistrată anterior adoptării regulamentului în cauză și, pe de altă parte, acesta din urmă o împiedica să beneficieze de toate drepturile asupra mărcii sale. În speță, reclamanta s-ar găsi într-o situație similară celei a societății Codorníu dovedind, prin Decizia AC, un drept legal la o clasificare tarifară specială, drept pe care regulamentul atacat ar urmări să îl modifice.

44 În plus, analiza Comisiei cu privire la noțiunea de persoană „vizată în mod individual" ar fi eronată sub aspectul că ar asimila în mod furtiv această noțiune cu cea de persoană „vizată în mod singular". Or, astfel cum ar demonstra cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Codorníu, punctul 43 de mai sus, faptul că alți producători comunitari, eventual titulari de mărci, fuseseră în mod similar afectați de regulamentul în cauză nu a împiedicat Curtea să constate că societatea Codorníu dovedise că era vizată în mod direct și individual de regulament. Prin urmare, Curtea nu s-ar fi pronunțat în sensul că

regulamentul în litigiu trebuia să afecteze societatea Codorníu în mod special și exclusiv pentru a-i recunoaște dreptul de a introduce o acțiune în anulare.

45 Reclamanta subliniază că jurisprudența la care face referire Comisia nu este pertinentă. Situațiile de fapt din cauzele în care s-au pronunțat Hotărârea Curții din 6 octombrie 1982, Alusuisse/Consiliul și Comisia (307/81, Rec., p. 3463), și Hotărârea Curții din 14 februarie 1985, Casteels/Comisia (40/84, Rec., p. 667), precum și Ordonanța Tribunalului din 29 aprilie 1999, Alce/Comisia (T-120/98, Rec., p. II-1395), și Ordonanța Tribunalului din 30 ianuarie 2001, Iposea/Comisia (T-49/00, Rec. p. II-163), ar fi, într-adevăr, radical diferite de cea din prezenta cauză.

46 În plus, reclamanta consideră că interpretarea dată de Comisie Hotărârii Sony, punctul 28 de mai sus, este eronată, deoarece urmărește să condiționeze admisibilitatea acțiunii în anularea unui regulamentul privind clasificarea tarifară de existența a patru factori combinați. Dimpotrivă, această cauză ar trebui înțeleasă în sensul că tocmai prezența acestor patru factori a determinat Tribunalul să constate afectarea individuală a Sony prin aplicarea criteriilor rezultate din Hotărârea Plaumann, punctul 36 de mai sus.

47 Reclamanta contestă de asemenea temeinicia argumentelor Comisiei referitoare la cei patru factori identificați de aceasta. În ceea ce privește primul factor, reclamanta arată că nu se poate ignora situația de fapt din prezenta cauză în cadrul aprecierii acțiunilor Comisiei din cursul procedurii care a condus la adoptarea regulamentului atacat, din moment ce aceasta avea intenția să îi refuze clasificarea tarifară decisă de AC. Acest aspect al situației de fapt, împreună cu toate interacțiunile dintre Comisie și IRC, ar demonstra în special că regulamentul atacat este în realitate o decizie deghizată care identifică reclamanta ca fiind vizată în mod individual.

48 În această privință, reclamanta contestă susținerea Comisiei care consideră drept un element ce dovedește lipsa afectării individuale a reclamantei faptul că nici produsul în cauză, nici fotografiile care îl reprezintă, nici dosarul brevetului său nu au fost în mod special examinate de Comitetul pentru nomenclatură. O astfel de lipsă de atenție față de produsul acesteia ar dovedi, dimpotrivă, lipsa unei bune administrări în procedura de adoptare a regulamentului atacat. Astfel cum ar demonstra corespondența dintre reclamantă și IRC, membrii Comitetului pentru nomenclatură, precum și Comisia însăși erau conștienți că obiectul principal al lucrărilor îl constituia examinarea clasificării tarifare a produsului efectuate de AC, dat fiind că IRC îi sesizase cu acest aspect în urma Deciziei AC. În definitiv, simplul fapt că dreptul reclamantei de a beneficia de o clasificare tarifară în urma Deciziei AC a fost înlăturat în mod deliberat prin regulamentul atacat ar permite individualizarea acesteia în raport cu ceilalți operatori.

49 În ceea ce privește al doilea factor, reclamanta apreciază că susținerea Comisiei referitoare la inexistența, în cazul în speță, a unui litigiu privind clasificarea produsului în cauză pe rolul instanțelor naționale, a căror soluționare ar depinde de regulamentul atacat, nu are legătură cu problema admisibilității acțiunii sale.

50 În plus, reclamanta consideră că susținerea Comisiei potrivit căreia nu este, spre deosebire de Sony, singurul operator a cărui poziție juridică este afectată de regulamentul atacat ar demonstra o înțelegere greșită a Hotărârii Sony, punctul 28 de mai sus. Într-adevăr, precum în cazul Sony, pe de o parte, reclamanta ar fi obținut câștig de cauză în acțiunea introdusă împotriva unei ITO emise de autoritățile vamale naționale, iar, pe de altă parte, clasificarea tarifară favorabilă acordată de instanța națională ar fi fost anulată și înlocuită cu regulamentul atacat. Prin urmare, reclamanta ar fi singura întreprindere a cărei poziție juridică a fost afectată prin adoptarea acestui regulament.

51 Pe de altă parte, poziția juridică a celorlalte întreprinderi, care sunt în măsură să fabrice și să comercializeze produse susceptibile de a fi vizate de regulamentul atacat, nu ar fi

afectată de acesta. Într-adevăr, contrar celor susținute de reclamantă, aceste întreprinderi nu ar fi obținut niciun drept special de a importa produsele lor în cadrul Comunității la poziția tarifară 8470. Poziția juridică a acestora ar fi, din acest motiv, similară celei a celuilalt operator menționat la punctul 70 din Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, căreia i s-a emis o ITO referitoare la un produs asemănător cu PlayStation®2 la poziția tarifară contestată de Sony, și nu la cea care îi fusese acordată de VAT and Duties Tribunal (Tribunalul pentru TVA și taxele de înregistrare, Regatul Unit).

52 În ceea ce privește al treilea factor, reclamanta apreciază că importanța pe care Comisia o atribuie faptului că regulamentul atacat nu conține fotografii ale produsului și nici alte referiri directe sau indirecte la logoul său, la brevetul său sau la marca sa comercială constituie de asemenea o denaturare a constatărilor efectuate de Tribunal în Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus. În cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, fotografia produsului anexată la regulamentul în litigiu nu ar fi reprezentat, într-adevăr, decât o dovadă suplimentară, și nu una decisivă a faptului că regulamentul în cauză trebuia interpretat ca fiind o decizie privind clasificarea tarifară a produsului PlayStation®2. Din această împrejurare nu s-ar putea concluziona că Tribunalul ar fi decis că lipsa unei astfel de dovezi, scrise sau fotografice, din cuprinsul unui regulament și al anexelor la acesta ar constitui un obstacol ca importatorul în cauză să fie vizat în mod individual de acest regulament. O astfel de concluzie ar fi contrară jurisprudenței Curții potrivit căreia lipsa din cuprinsul unui regulament a unor elemente de identificare a operatorilor care pot fi afectați nu este determinantă pentru a se afirma că aceștia nu pot fi vizați în mod individual, acest ultim aspect putând fi dovedit, potrivit Hotărârii Plaumann, punctul 36 de mai sus, prin existența unor fapte sau a unor împrejurări de natură să îi individualizeze.

53 Referitor la argumentul Comisiei întemeiat pe lipsa de valoare probantă a brevetelor depuse la dosar de reclamantă, aceasta din urmă replică faptul că nu a pretins niciodată că regulamentul atacat aduce atingere drepturilor deținute în temeiul brevetelor în cauză. În această privință, reclamanta subliniază că Decizia AC, și nu existența brevetelor este cea care determină conexiunea dintre împrejurările de fapt din prezenta speță și cele din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Codorníu, punctul 43 de mai sus.

54 Reclamanta contestă de asemenea argumentul Comisiei potrivit căruia al patrulea factor din Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, nu ar fi aplicabil în speță, deoarece, spre deosebire de Sony, nu este singurul importator autorizat al produsului în litigiu. Într-adevăr, în această hotărâre, Tribunalul nu s-ar fi pronunțat în sensul că un operator trebuie să fie unicul importator agreat pentru a putea fi vizat în mod individual de un regulament privind clasificarea tarifară, ceea ce ar fi, pe de altă parte, contrar Hotărârii Plaumann, punctul 36 de mai sus. În plus, reclamanta contestă abordarea Comisiei potrivit căreia practica de a reglementa clasificarea tarifară prin analogie ar face ca orice acțiune îndreptată împotriva acestui tip de act să fie inadmisibilă. Într-adevăr, clasificarea prin analogie nu ar avea niciun efect asupra dreptului unei persoane fizice sau juridice de a dovedi afectarea individuală pentru ca acțiunea acesteia în fața instanței comunitare să fie declarată admisibilă.

55 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul Comisiei privind protecția jurisdicțională efectivă, reclamanta subliniază că prezenta acțiune reprezintă singura cale de atac împotriva regulamentului în cauză, în măsura în care nu mai poate formula apel în fața Superior Courts of Ireland, întrucât IRC au ales să nu recurgă la această procedură. Pe de altă parte, dreptul absolut și necondiționat, conferit particularilor de articolul 230 al patrulea paragraf CE, de a sesiza Tribunalul cu o acțiune în anulare împotriva unui regulament s-ar adăuga la dreptul de a invoca nevaliditatea unui act comunitar în fața instanței naționale, existența căilor de atac nefiind, în sine, un obstacol în calea admisibilității unei acțiuni în anulare introduse în temeiul articolului menționat.

Aprecierea Tribunalului

56 Potrivit unei jurisprudențe bine stabilite, persoanele fizice și juridice nu au în principiu calitatea să introducă acțiuni în anulare împotriva regulamentelor de clasificare tarifară, în temeiul articolului 230 al patrulea paragraf CE. În pofida aparenței concrete a descrierilor pe care le cuprind, aceste acte au în egală măsură, în toate privințele, o aplicabilitate generală prin faptul că, pe de o parte, se referă la toate produsele de tipul descris, indiferent de altfel de caracteristicile lor individuale și de proveniența acestora, și prin faptul că, pe de altă parte, în vederea unei aplicări uniforme a Tarifului vamal

comun, își produc efectele față de toate autoritățile vamale ale Comunității și față de toți importatorii (a se vedea Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, punctul 58, și jurisprudența citată, Ordonanța Tribunalului din 19 martie 2007, Tokai Europe/Comisia, T-183/04, Rep., 2007, p. II-27*, punctul 48, și Ordonanța Tribunalului din 19 februarie 2008, Apple Computer International/Comisia, T-82/06, Rep., 2008, p. II-279, punctul 45).

57 În cauză, articolul 1 din regulamentul atacat prevede că mărfurile care prezintă caracteristicile descrise în coloana 1 a tabelului existent în anexă trebuie clasificate, în Nomenclatura combinată, la codul NC corespunzător indicat în coloana 2 a aceluiași tabel, respectiv la codul 8543 89 97. Dispoziția se aplică tuturor produselor analoge sau de tipul descris, indiferent de altfel de caracteristicile lor individuale și de proveniența acestora (a se vedea în acest sens Hotărârea Casteels/Comisia, punctul 45 de mai sus, punctul 11, și Ordonanța Apple Computer International/Comisia, punctul 56 de mai sus, punctul 46).

58 Întrucât această dispoziție se prezintă ca o măsură cu aplicabilitate generală, în sensul articolului 249 al doilea paragraf CE, se aplică unei situații determinate în mod obiectiv și produce efecte juridice față de categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract și în special față de importatorii produsului pe care îl descrie (a se vedea în acest sens Ordonanța Iposea/Comisia, punctul 45 de mai sus, punctul 24 și jurisprudența citată).

59 Cu toate acestea, în anumite împrejurări, chiar și un act cu aplicabilitate generală poate viza în mod individual anumiți operatori economici care, în consecință, îl pot ataca în temeiul articolului 230 al patrulea paragraf CE. Aceasta este situația atunci când actul în cauză le aduce atingere în temeiul anumitor calități care le sunt specifice sau al unei situații de fapt care îi particularizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, îi individualizează ca și cum ar fi destinatarii unei decizii (Hotărârile Plaumann, punctul 36 de mai sus, p. 223, și Codorníu, punctul 43 de mai sus, punctele 19 și 20, Ordonanțele Tokai Europe/Comisia, punctul 56 de mai sus, punctul 49, și Apple Computer International/Comisia, punctul 56 de mai sus, punctul 48). În această privință, simplul fapt că un act cu aplicabilitate generală poate avea efecte concrete

diferite pentru diversele subiecte de drept cărora li se aplică nu este de natură să le individualizeze în raport cu toți ceilalți operatori vizați, în condițiile în care acest act se aplică pe baza unei situații determinate în mod obiectiv (Ordonanța Curții din 18 decembrie 1997, Sveriges Betodlares și Henrikson/Comisia, C-409/96 P, Rec., p. I-7531, punctul 37, Ordonanța Tribunalului din 25 septembrie 2002, Di Lenardo/Comisia, T-178/01, Rep., 2007, p. II-2*, punctul 52, și Ordonanța Tribunalului din 12 ianuarie 2007, SPM/Comisia, T-104/06, punctul 70).

60 Potrivit unei jurisprudențe constante, posibilitatea de a determina cu mai mare sau mai mică precizie numărul sau chiar identitatea subiectelor de drept cărora li se aplică o măsură nu are drept efect faptul că aceste subiecte trebuie să fie considerate ca fiind vizate în mod individual prin măsura menționată, din moment ce aplicarea se realizează în temeiul unei situații obiective de drept sau de fapt definite în actul în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea Codorníu, punctul 43 de mai sus, punctul 18, Ordonanțele Iposea/Comisia, punctul 45 de mai sus, punctul 31, și Apple Computer International/Comisia, punctul 56 de mai sus, punctul 52).

61 În plus, nu este suficient ca printr-un act anumiți operatori să fie mai afectați din punct de vedere economic decât ceilalți operatori din același sector pentru a se considera că sunt vizați în mod individual de acest act (Ordonanța Tribunalului din 8 septembrie 2005, Lorte și alții/Consiliul, T-287/04, Rec., p. II-3125, punctul 54, și Ordonanța Tribunalului din 12 martie 2007, Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia/Comisia, T-417/04, Rec., p. II-641, punctul 58).

62 În speță, reclamanta invocă, în esență, faptul că respectiva clasificare a fost declanșată la cererea sa de ITO depusă la IRC, că, în urma contestației sale la AC, aceștia din urmă ar fi adoptat o decizie definitivă cu privire la produsul în cauză clasificându-l la codul NC 8470 și că, în consecință, ar fi singura întreprindere care beneficiază de o clasificare tarifară specială, anulată ulterior prin regulamentul atacat. În sfârșit, procedura administrativă urmată de IRC și cea care a condus la adoptarea regulamentului atacat urmată de Comisie, ulterior Deciziei AC, ar fi vizat în mod special produsul reclamantei.

63 Tribunalul apreciază că argumentele invocate de reclamantă nu permit să se identifice o calitate care, prin derogare de la principiile enunțate la punctele 56-58 de mai sus, îi este specifică și nici o situație de fapt care o particularizează și, prin urmare, o individualizează în raport cu alți operatori economici potențial vizați de regulamentul atacat.

64 În această privință, mai întâi, trebuie amintit că ITO are ca obiectiv să îi confere operatorului economic întreaga securitate atunci când persistă un dubiu cu privire la clasificarea unor mărfuri în nomenclatura vamală existentă, protejându-l astfel față de orice modificare ulterioară a poziției adoptate de autoritățile vamale cu privire la clasificarea mărfurilor. În schimb, o astfel de ITO nu are ca obiectiv și nu poate avea ca efect să îi garanteze operatorului că poziția tarifară la care ITO se referă nu va fi ulterior modificată printr-un act adoptat de legiuitorul comunitar, validitatea limitată a unei ITO fiind prevăzută la articolul 12 din Codul vamal însuși (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 29 ianuarie 1998, Lopex Export, C-315/96, Rec., p. I-317, punctul 28).

65 Or, faptul că o instanță a unui stat membru decide anularea unei ITO și reclasificarea unui produs determinat la o anumită poziție din Nomenclatura combinată nu este de natură să individualizeze, numai prin el însuși, situația juridică a operatorului care s-ar putea prevala de aceasta. Astfel, deși o asemenea decizie obligă autoritățile vamale ale aceluiași stat, aceasta nu înseamnă, cum pretinde reclamanta, că decizia respectivă conferă dreptul de a importa mărfurile sub un cod NC determinat care ar fi, ca atare, suficient pentru a-l individualiza. Rezultă că, în speță, reclamanta nu își poate întemeia individualizarea pe împrejurarea că ar fi singura întreprindere care a obținut anularea unei ITO în căile de atac și, implicit, a dobândit dreptul de a importa produsul în cauză la poziția 8470 din Nomenclatura combinată.

66 Considerațiile care preced nu pot fi infirmate de argumentele reclamantei întemeiate pe procedura de adoptare a Regulamentului atacat.

67 Deși este cert că procedura de adoptate a Regulamentului atacat a fost declanșată prin cererea formulată de autoritățile irlandeze în urma Deciziei AC, o astfel de împrejurare nu este totuși, prin ea însăși, de natură să individualizeze reclamanta în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE. Într-adevăr, un regulament de clasificare tarifară se aplică, în principiu, tuturor produselor analoge sau de tipul descris, indiferent de altfel de caracteristicile lor individuale și de proveniența acestora.

68 Pe de altă parte, în ceea ce privește, în primul rând, susținerea reclamantei potrivit căreia împrejurările de fapt ulterioare Deciziei AC ar demonstra, în esență, că procedura respectivă ar fi avut în vedere în mod special produsul în cauză, Tribunalul arată că din dosar rezultă că, în august 2003, Comisia informase deja autoritățile vamale ale statelor membre că primise o cerere de la administrația vamală poloneză privind clasificarea tarifară a unui produs denumit „digipass", având caracteristici asemănătoare celor ale produsului în cauză. Această problemă a fost examinată, într-o primă fază, în cursul celei de a 322-a reuniuni a Comitetului pentru nomenclatură care a avut loc în octombrie 2003 și care a fost precedată de un schimb de corespondență între Comisie și IRC pe tema primei ITO emise de acestea din urmă, respectiv cea din 8 februarie 2001, care atribuia o poziție tarifară diferită de cea indicată de o ITO emisă de autoritățile vamale germane care clasifica un produs similar celui al reclamantei la subpoziția 8543 89 95. Numai după avizul Comitetului pentru nomenclatură, care concluzionase că „digipass" era un dispozitiv de securitate ce se încadra la subpoziția reziduală 8543 89, IRC au anunțat, prin scrisoarea din 1 decembrie 2003, revocarea ITO din 8 februarie 2001 și intenția de a emite o nouă ITO, ceea ce s-a și întâmplat la 8 aprilie 2004, produsul reclamantei fiind clasificat din nou la poziția 8543 89 95 99, clasificare repusă ulterior în discuție prin Decizia AC din 10 octombrie 2005.

69 Între timp, problema clasificării acestor produse a fost reexaminată de Comitetul pentru nomenclatură în cursul celei de a 350-a reuniuni, desfășurată la 20 septembrie 2004, în cursul căreia s-a concluzionat că „dispozitivele, securizate printr-o parolă care permite identificarea utilizatorului, care calculează și generează o parolă specifică, sunt aparate cu funcție proprie care se încadrează la nr. 8543 89". De altfel, toate aceste împrejurări au fost clar evocate în nota IRC care a declanșat procedura ce a condus la adoptarea regulamentul atacat după mai multe discuții care au avut loc în cadrul

Comitetului pentru nomenclatură în cursul celei de a 386-a, de a 389-a și, respectiv, de a 391-a reuniuni (a se vedea punctul 15 de mai sus).

70 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamantă, nu ar fi posibilă limitarea la constatarea că procedura care a urmat Deciziei AC a fost declanșată de cererea formulată de IRC, din moment ce aceasta se înscrie într-un cadru general și mai vast, care depășește situația de fapt din speță, cunoscându-se că, astfel cum s-a arătat mai sus, un alt stat membru solicitase anterior informații cu privire la un produs similar, iar Comisia făcuse mențiune cu privire la existența unei divergențe între ITO emise de autoritățile vamale germane și irlandeze, precum și a unei divergențe de opinie între mai multe autorități ale statelor membre referitoare la clasificarea unor astfel de produse.

71 În ceea ce privește, în al doilea rând, susținerea reclamantei potrivit căreia scrisorile de la IRC demonstrau că regulamentul atacat a fost redactat cu scopul precis de a invalida Decizia AC, trebuie subliniat nu numai că acest argument nu a fost suficient dovedit, dar și că este lipsit de pertinență, întrucât scrisorile provin de la autoritățile vamale irlandeze, iar nu de la Comisie, și că, din acest motiv, afirmațiile pe care le conțin nu pot avea ca efect angajarea Comisiei. De altfel, aceste scrisori nu fac decât să confirme că regulamentul atacat se aplică produsului reclamantei și nu lasă să se înțeleagă în niciun mod că scopul acestui regulament era invalidarea Deciziei AC. Rezultă în special din scrisoarea de la IRC din 11 august 2006 că nevaliditatea Deciziei AC este consecința intrării în vigoare a regulamentului atacat, și nu scopul urmărit prin adoptarea acestuia.

72 În ceea ce privește, în al treilea rând, susținerea reclamantei potrivit căreia IRC alesese ră, după consultarea Comisiei, să nu declare recurs împotriva Deciziei AC, din dosar nu rezultă deloc că o astfel de decizie ar fi fost luată după vreo oarecare sugestie sau presiune din partea Comisiei. Dimpotrivă, în nota trimisă Comitetului pentru

nomenclatură (a se vedea punctul 15 de mai sus), care a declanșat procedura ce a condus la adoptarea regulamentului atacat, IRC au precizat:

„Administrația fiscală a decis să nu supună situația de fapt avizului Curții Supreme cu privire la o problemă de drept, dat fiind că Decizia [AC] privea situația de fapt. Problema este în prezent transmisă Comitetului [pentru nomenclatură] spre informare."

73 În ceea ce privește, în al patrulea rând, argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că Decizia AC constituie o situație de fapt care are ca efect individualizarea sa în mod similar individualizării societății Codorníu în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Codorníu, punctul 43 de mai sus, este suficient să se sublinieze că, spre deosebire de dreptul exclusiv asupra mărcii de care beneficia reclamantul din cauza respectivă, cu privire la care Curtea a remarcat că acesta își înregistrase marca grafică în 1924 în Spania și că o utilizase în mod curent atât înainte, cât și după înregistrare, în cazul reclamantei dreptul de a importa produsul său sub un cod dat din Nomenclatura combinată rezultă numai din Decizia AC. Întrucât cele două situații nu sunt deloc comparabile, nu se poate considera Decizia AC o împrejurare care permite individualizarea reclamantei în mod similar individualizării societății Codorníu, care, în temeiul dreptului exclusiv care rezulta din înregistrarea mărcii sale, se afla, după adoptarea regulamentului în cauză, într-o situație total diferită de cea a tuturor celorlalți operatori economici.

74 În ceea ce privește, în al cincilea rând, faptul că taxa vamală corespunzătoare subpoziției determinate prin regulamentul atacat este mai mare decât cea de care reclamanta se putea prevala în temeiul Deciziei AC, trebuie amintit că nu este suficient ca printr-un act anumiți operatori să fie mai afectați din punct de vedere economic decât ceilalți operatori din același sector pentru a se considera că sunt vizați în mod individual de acest act (Ordonanțele Lorte și alții/Consiliul, punctul 61 de mai sus, punctul 54, și Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia/Comisia, punctul 61 de mai sus, punctul 58).

75 În ceea ce privește, în al șaselea rând, argumentul reclamantei întemeiat pe lipsa, nedovedită de altfel în speță, a protecției jurisdicționale efective care ar rezulta din inexistența căilor de atac interne care să permită un control al validității regulamentului atacat, întrucât nu mai putea formula apel la Superior Courts of Ireland, dat fiind că Decizia AC a devenit definitivă în dreptul irlandez, trebuie de asemenea respins.

76 Într-adevăr, nu se poate admite o interpretare a sistemului căilor de atac comunitare în sensul că o acțiune în anulare în fața instanței comunitare ar fi posibilă în măsura în care s-ar putea demonstra, în urma unei analize concrete a normelor de procedură naționale efectuate de această instanță, că persoanele fizice și juridice nu au dreptul de a formula o acțiune care să permită verificarea validității unui act comunitar pretins ilegal. Un astfel de sistem ar impune în fiecare caz concret ca instanța comunitară să examineze și să interpreteze dreptul procedural național, ceea ce ar excede competenței sale în cadrul controlului legalității actelor comunitare (a se vedea Ordonanța Tokai Europe/Comisia, punctul 56 de mai sus, punctul 63 și jurisprudența citată).

77 În ceea ce privește, în al șaptelea rând, Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, de asemenea invocată de reclamantă, trebuie subliniat că, astfel cum s-a arătat la punctul 77 din această hotărâre, numai în „împrejurările excepționale din speță" s-a admis că reclamanta era vizată în mod individual. Prin urmare, trebuie amintite care au fost acele împrejurări excepționale pentru a stabili dacă acestea se regăsesc în speță, cum susține reclamanta.

78 În primul rând, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, Sony, de îndată ce a fost informată de existența unor discuții în cadrul Comitetului pentru nomenclatură cu privire la clasificarea tarifară a produsului său, respectiv a consolei de joc video denumită PlayStation®2, l-a contactat pe președintele comitetului menționat și, la invitația acestuia, a efectuat o prezentare a produsului în cursul unei reuniuni a comitetului, răspunzând diferitelor întrebări adresate de membrii acestuia.

Ulterior au mai avut loc diverse contacte între Sony și serviciile Comisiei în vederea pregătirii deciziei privind clasificarea produsului său.

79 În al doilea rând, în urma pronunțării unei decizii jurisdicționale, autoritățile vamale din Regatul Unit au emis o ITO către Sony care clasifica produsul acestuia la subpoziția ce a fost ulterior invalidată și înlocuită prin regulamentul în cauză.

80 În al treilea rând, regulamentul pus în discuție de Sony relua în mod detaliat toate caracteristicile produsului său, iar o fotografie a acestuia era anexată la regulament. Pe de altă parte, în momentul intrării în vigoare a acestui regulament, nu existau alte produse cu aceleași caracteristici.

81 În al patrulea rând, Sony era singurul importator autorizat al respectivei console în cadrul Comunității.

82 Astfel, unica similitudine între această cauză și prezenta cauză constă în faptul că, în cele două cazuri, a existat o decizie a unei instanțe naționale de anulare a unei ITO emisă anterior de autoritățile vamale care clasifică produsul la un alt cod NC, decizie invalidată ulterior la Tribunal prin adoptarea regulamentului în cauză. În ceea ce privește deosebirile dintre cele două cauze, trebuie constatat că acestea sunt notabile.

83 Aceasta este situația, mai întâi, în ceea ce privește procedura în fața Comitetului pentru nomenclatură la care, spre deosebire de reclamantă, Sony a participat în mod activ,

astfel cum s-a menționat mai sus (a se vedea în acest sens Ordonanța Apple Computer International/Comisia, punctul 56 de mai sus, punctele 50 și 51).

84 Aceasta este situația și în ceea ce privește descrierea produsului cuprinsă în coloana 1 a tabelului care figurează în anexa la regulamentul atacat, întrucât reclamanta, spre deosebire de Sony, nu dovedește că această descriere conține vreun element legat în mod special și unic de produsul său. În această privință, trebuie observat că, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, Comisia a descris atât modul în care era prezentată consola video de joc pentru vânzarea cu amănuntul, cât și diferitele elemente din care aceasta era compusă și la care putea fi conectată, precum și principalele sale funcțiuni. Prin urmare, Sony a reușit să dovedească faptul că o astfel de descriere corespundea cu exactitate specificațiilor tehnice ale produsului său comunicate Comisiei și că era atât de precisă, încât era exclusă posibilitatea ca, cel puțin la momentul intrării în vigoare a regulamentului în cauză, descrierea să se aplice și altor aparate decât consolei sale de joc (Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, punctul 72).

85 În plus, spre deosebire de situația în care se afla Sony, care era singurul importator autorizat al produsului în litigiu în cadrul Comunității, în cazul din speță, reclamanta nu numai că nu a pretins că ar fi demonstrat contrariul, dar nici nu a contestat susținerea Comisiei potrivit căreia existau cel puțin patru întreprinderi diferite în măsură să fabrice și să comercializeze produse ale căror caracteristici puteau răspunde descrierii cuprinse în coloana 1 a tabelului care figurează în anexa la regulamentul atacat. Prin urmare, descrierea respectivă trebuie considerată mai curând generică, dat fiind că poate cuprinde în domeniul său de aplicare alte produse decât cel al reclamantei.

86 În sfârșit, trebuie apreciat că, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, existența unei fotografii a produsului pe care logoul PS2 era clar vizibil, chiar dacă marca Sony fusese înlăturată, a avut o importanță deloc neglijabilă în aprecierea admisibilității acțiunii. Deși fotografia produsului care figurează în tabelul anexat la regulamentul în cauză din speța respectivă nu reprezintă, în principiu, decât o dovadă

suplimentară, și nu una decisivă, nu e mai puțin adevărat că este vorba de un indiciu care trebuie luat în considerare la analizarea naturii dispozițiilor regulamentului atacat. Or, se impune constatarea faptului că, în speță, regulamentul atacat nu conține nicio fotografie a produsului reclamantei sau a altui produs.

87 Prin urmare, reclamanta nu a dovedit existența unor „împrejurări excepționale" precum cele identificate în Hotărârea Sony, punctul 28 de mai sus, care să permită să se concluzioneze că era vizată în mod individual de regulamentul atacat de o manieră similară celei în care ar fi vizat destinatarul unei decizii.

88 Rezultă că reclamanta nu este vizată de regulamentul atacat decât în calitatea sa obiectivă de importator al dispozitivelor de securitate care permit accesul la unele dosare stocate pe o mașină automată de prelucrare a datelor, precum cele menționate în tabelul anexat la regulamentul amintit, în același mod ca orice operator care se găsește, în mod efectiv sau potențial, într-o situație identică.

89 Din ansamblul considerațiilor de mai sus rezultă că reclamanta nu este vizată în mod individual de regulamentul atacat și că, în consecință, acțiunea trebuie respinsă ca inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

90 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a

căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

ordonă:

1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă.

2) Obligă RSA Security Ireland Ltd la plata cheltuielilor de judecată.

Pronunțată la Luxemburg, la 3 decembrie 2008.

Grefier — Președinte

E. Coulon — J. Azizi